

Свет, у якім жывуць

Каменьні

Калі пабачыш

тыя стромкія горы,

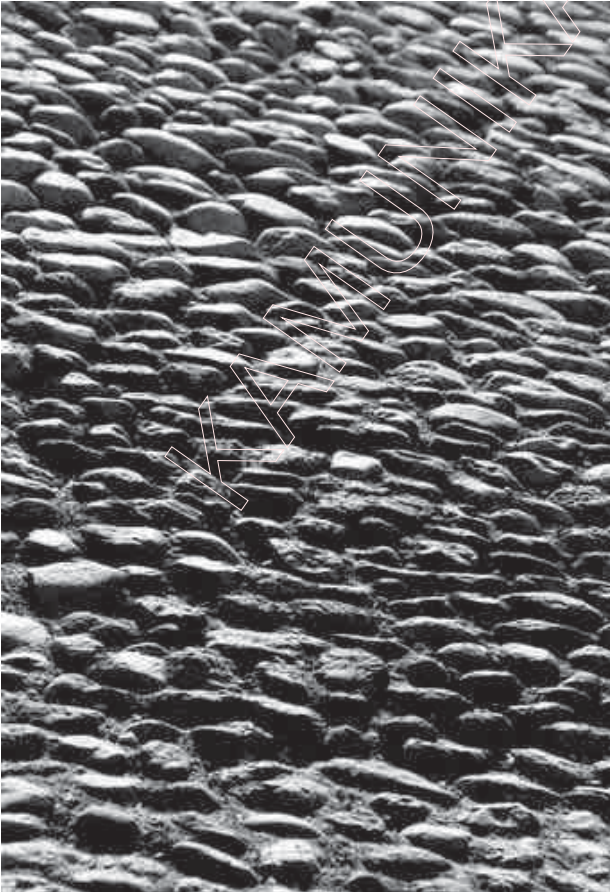
Насыпанія продкамі,

І замкавыя муры,

Разбураныя нашчадкамі,

Падумаеш: якая марнота!

2002 г.

Простыя людзі

На вакзале чужым я спаткаў земляка. Ён быў дрэнна апрануты і цягнуў вялікую торбу. Адыходзіў цяжнік, і зямляк мне пасьпеў сказаць:

„Пры камунізме,
Калі забаронена
І ўсё мана,
Было пад сподам
Сваё жыцьцё,
Жыла надзея.
І вось мінулае зышло,
А лепшага няма”.

(З цыклу „Землякі”) 2002 г.

Ліхалецьце

Калі ў бездухоўнасьці
Зьявіцца духоўны лідар –
Яго заб’юць.
Бо ня праўды жадаюць, а пахвальбы.
І дармовага хлеба.

2003 г.

* * *

Садоўнік Купрэзь.
Толькі й гаворкі – пра сад.
А сам – п’яны.

Падарожжа ў адсталы час

Глухмань за лясамі
і на вуліцы грязь.
Панурья людзі гарэлку п’юць.
Беспрасьветная
сеецца
ймжа.

2002 г.

Цёмныя сырыя дні

Пад сьцяною зжаты бульбоўнік
Макрэе ў дождж.
І канца не відаць
асеньнім дням.

У Крынках

Зайшоў беларусок
І зачэна размавіць па-польску.
– Гэта ён перад незнаёмым так прыкідваецца, –
Сказаў Сакрат.
2002 г.

У Супрасьлі

Моўчкі прайшоў поп
І бліснуў вачыма крадком
На нас з-пад ілба.
2002 г.

У Беластоку

Увесь час, пакуль размаўляў з манашкай,
Яна глядзела мне ў вуха.
Хіба так можна?!

Назіраю вераб'ёў

Чыркагоць цэлы дзень.
Мы думаем – нешта.
А ў іх толькі й клопат – паесьці.

На рынку купляю ў в'етнамца

З дня ў дзень – за прылаўкам.

Пальчаткі, шкарпэткі.

І не адчуць мне яго душы.

2002 г.

„Парэнь”

Даўно я ня бачыў савецкіх.

– Парэнь, как пшэйсьць на вакзал? –

Спытаўся на вуліцы нейкі тып.

2002 г., *Варшава*

Дзіўныя людзі

У іх і дождж – дрэнна,

І сьнег – бяда,

І вецер – „брыдкае надвор'е”,

І туманы – няшчасьце,

і мароз.

Чаго хочуць, дык і самы

ня ведаюць.

2002 г.

Далёкі быт

Якія савецкія дамы

Ў далёкім горадзе,

Шэрыя, як камунізм.

Нібы я дзе ў Расеі.

Сярод сьмецьця важнецка

Цюцьку выгульвае

ў капялюшыку тып.

2003 г.

Іду па праспэктце Канстытуцыі
Ў Вашынгтоне

Ордэры і арлы,
 парталы і капітэлі.
Клясыцызмус. Калёны, маштабы.
Як ім хочацца
 быць Імпэрыяй.

* * *

Што за людзі вырастаюць:
Ня ведаюць ні дрэў,
Ні птушак,
Ні рыб назоваў,
Ні зорак на бяздонным небе,
І размаўляюць
 пра культуру.

2002 г. (З цыклу „Антывершы”)

Крот

Як паказаць табе хараство,
Калі ты ня бачыш,
І не разумееш,
Навошта яно патрэбнае?

2001 г.

Эцюд пра залежнасьць

Калі я запальваю свечку,
То здабываю святло і агонь,
Залежныя ад мяне.
Калі ты запальваеш
Электрычную лямпачку,
Ты сам ад яе залежыш.

2002 г.

Пакінуты храм

На даху, з пазоў між цаглін,
Бязрозка ўзрасла.
Ну, а далей – якое жыцццё?

Ахвяры

Заганная рэлігія Майя
(Ахвяры на сьмерць)
Самазьнішчыла іх як народ.
Іншых – зьнішчылі іншыя.
Але перш чым забіць,
Узгадвалі ў душах людзей
Адчуваньне ахвяры.

2002 г.

Мода

І Вулька надзела штаны.
Йдзе сабе – жорны меле.

Парсюк

Віцька з Вулькай
Парсючка шаравалі
(Чысьценькі–беленькі).
А ён на вуліцу выскачыў
Ды ў грязь – хрась.
І рохае сабе, рохае.
–Ну і сьвіньня, падла, –
Сказаў Віцька.

2004 г.

Касавая будка на аўтобусным прыпынку ў Ліпнішках

За касавым вакном
Прыгожая Альдона
Білеты прадае.
І кожны (той, хто едзе)
Альдону не міне.
Мільгаюць зімы, леты,
Складаецца жыццё.
І мне калісьці восень
Дарогу перайдзе.
Прыгожая Альдона,
Гляджу, зусім старая
У касавай будзе.

1995 г.

* * *

Сьветлая Беларусь,
Дзе ты, харошая?
Ці ты схавалася?
Ці гэта мы цябе страцілі?

2003 г.

68. Манхэттан з вакна хмарачосу, 1999 г.